

POSKUSNO
BRANJE

NOVA TRILOGIJA AVTORICE
SVETOVNE USPEŠNICE, TRILOGIJE STARK

PRVI DEL TRILOGIJE SKRIVNOSTNI VITEZI

J. Kenner
VROČA SKRIVNOST

*ON je vse,
kar ONA potrebuje ...*

Svet knjige

Svet knjige predstavlja **J. Kenner in novo trilogijo čutnih ljubezenskih romanov**

V Skrivnostnih vitezih so v ospredju trije uspešni in vroče privlačni moški, prijatelji in sodelavci, ki jih spravijo na kolena samo tri prav posebne ženske ...

J. Kenner je izdala že več kot 40 romanov, novel in zgodb v različnih žanrih. Za svoje delo je prejela številne nagrade. Svetovno prepoznavnost pa ji je prinesla trilogija Stark, ki je očarala tudi slovenske bralke, in je izšla v več kot 20 državah.

Kakšna knjiga! Odlična zgodba, prikupni junaki in nepričakovana razkritja. Evanova in Angelinina ljubezen je strastna, eksplozivna in preprosto čudovita.

Part of the World

Če iščete novo erotično serijo, so Skrivnostni vitezi kot nalašč za vas.
Harlequin Junkie

V seriji bosta izšla še:

Temna strast in Plameni poželenja.

ena

Prav dobro vem, kdaj se je moje življenje postavilo na glavo. V natanko tistem hipu, ko so se njegove oči srečale z mojimi in v njih nisem več videla znane domačnosti, temveč nevarnost in ogenj, lakoto in slo.

Morda bi morala odvrniti pogled. Morda bi morala zbežati.

Pa nisem. Zaželela sem si ju. Še več, potrebovala sem ju. Moškega in ogenj, ki ga je prižgal v meni.

V njegovih očeh sem videla, da tudi on potrebuje mene.

To je bil trenutek, ko se je vse spremenilo. Še najbolj pa jaz.

Toda ali je bila sprememba dobra ... no, to bomo še videli.

Celo mrtev je znal moj stric Jahn poskrbeti za fantastično žurko.

Njegovo razkošno chicaško stanovanje ob jezeru je pokalo po šivih od pisane družčine pogrebcev. Večina je popila že toliko vina iz njegove razvpite vinske kleti, da je vsa otožnost, ki so jo prinesli s seboj, izpuhtela, in zdaj na tej pogrebščini ali sprejemu ali kakor koli že imenujemo to presneto reč, o kakšni žalosti ni bilo več ne duha ne sluha. Politiki so se pomešali med finančnike, pomešane z umetniki in akademiki, in vsi so se smehljali oziroma krohotali ter nazdravljali pokojniku.

Na njegovo zahtevo ni bilo običajnega pogreba. Samo ta zbor sorodnikov in prijateljev, hrana in pijača, glasba in veselje. Jahn – tako se je pisal, ime Howard je sovražil – je imel burno življenje, in to nikoli ni bilo očitnejše kot prav zdaj, ko je umrl.

Strašansko sem ga pogrešala, vendar nisem jokala. Nisem kričala in bentila. Pravzaprav te dni nisem počela nič, le otopelo sem se utapljala v nekakšni meglici čustev. Bila sem ohromela.

Zavzdihnila sem in se dotaknila obeska na svoji srebrni zapestnici. Pred komaj mesecem dni mi ga je podaril, bil je v obliki motorja. Kako sem se smejala! O vožnji z motorjem namreč nisem govorila, odkar sem dopolnila šestnajst let. In dolga leta so že minila od takrat, ko sem se nazadnje oklepala fanta okoli pasu in so mi lasje vihrali v vetru.

Stric Jahn me je poznal bolje od vseh. Zanj nisem bila le nekakšna princeska, temveč tudi dekle, ki se je skrivalo v njej. Dekle, ki je moralo okoli sebe zgraditi zidove, vendar se je kljub temu na vse kriplje poskušalo osvoboditi. Ki je hlepelo po tem, da bi si obleklo zguljene kavbojke in usnjen jopič ter podivjalo.

No, in včasih tudi sem. Ni se vedno dobro končalo.

Ko so me preplavili spomini, kako me je Jahn držal za roko in obljubil, da nikomur ne bo izdal mojih skrivnosti, sem se še tesneje oklenila obeska, in v oči so mi stopile solze. Preklete, tu ob meni bi moral biti. Od smeha in pogovorov, ki so napolnili prostor, mi je postalo kar malo slabo.

Toda prav tako druženje je bilo po Jahnovih željah, zato sem se morala zadržati, da nisem oklofutala ljudi, ki so me objemali in mrmrali, da mu je zdaj lepše in ali ni čudovito, da je imel tako polno življenje. Samo sranje – saj jih niti šestdeset ni dočakal. Živahnih moških, ki so prekoračili petdeseto leto, ne bi smela pokositi anevrizma; v vsem vesolju ni ničesar, kar bi spremenilo moje mnenje.

Nemirno sem se prestopala. Na drugi strani sobe je stala miza s pijačo in postavila sem se kar najdlje od nje, kajti v tistem trenutku sem zahrepenela po tekili. Hotela sem, da mine, da raznese tisto otopelost, ki me je ovijala kakor zapredek. Hotela sem zbežati. *Čutiti*.

Vendar se to ni smelo zgoditi. Po mojem grlu ne bi smela steči niti kaplja alkohola. Navsezadnje sem bila Jahnova nečakinja, zaradi česar sem nekako veljala za gostiteljico. To je pomenilo, da sem bila ujeta v stanovanju. Čeprav je merilo skoraj štiristo kvadratnih metrov, bi lahko prisegla, da so me stene, polne umetnin, stiskale medse.

Po zavutih stopnicah sem hotela steči na teraso in z nje skočiti v večerno nebo. Hotela sem preleteti jezero Michigan in ves svet. Najraje bi začela razbijati in kričati in benti in preklinjati to preklemano vesolje, ki mi je vzelo dobrega človeka.

Sranje. Zajela sem sapo in se zazrla v imeniten zvezek starinskega videza, ki je ležal v vitrini iz stekla in kroma, na kateri sem slonela. V usnje vezana knjižica je bila odlična kopija nedavno odkritega dela Leonarda da Vincija. V njej so bile študije živali na šestnajstih straneh. Odprta je bila na strani z izjemno skico zmaja, ki jo je mojster naredil v mladih letih kot osnovo za svoj slavni, vendar nikoli najdeni ščit. Jahn si je na vse kriplje prizadeval priti do te umetnine in spominjam se, kako jezen je bil, ko mu jo je speljal Victor Neely, chicaški poslovnež z zasebno zbirko, ki je konkurirala stričevi.

Takrat sem ravno začela študirati politologijo in umetnostno zgodovino. Sicer nisem preveč nadarjena, vendar sem vse življenje po malem risala. Umetnost – še posebej dela Leonarda da Vincija – me je navduševala, odkar so me starši pri treh letih prvič peljali v muzej.

Da Vincijev zvezek se mi je zdel več kot izjemen. Ni me razdražilo le to, da ga ni dobil Jahn, temveč so tudi mediji

dodajali sol na rano s tem, da so ves čas poročali o Neelyjevi novi pridobitvi.

Čez kako leto mi je Jahn pokazal prelepi faksimile, za katerega je dal izdelati posebno vitrino. Prej ga kopije niso zanimale. Če se ni mogel dokopati do izvirnika – pa naj je šlo za Rembrandta ali Rauschenberga ali da Vincija –, je zadevo preprosto pozabil. Ko sem ga vprašala, zakaj je v tem primeru naredil izjemo, je skomignil z rameni in dejal, da so skice v zvezku zelo zanimive. »Poleg tega pa je vsak, ki uspešno preriše da Vincija, že sam po sebi mojster.«

Čeprav zvezek ni bil izviren, mi je bil med vsemi Jahnovimi umetninami najljubši, in zdaj ko sem se dotikala stekla, se mi je zdelo, da je vsaj del Jahna ob meni.

Zajela sem sapo in se zavedala, da se moram zbrati, že zato, ker bi me začeli gostje tolažiti, če bi se jim zdela obupana. Čeprav nisem dajala tega vtisa. Če odraščáš kot Angelina Hayden Raine z očetom senatorjem in materjo, članico upravnih odborov več kot desetih mednarodnih neprofitnih organizacij, se zelo hitro naučiš razlike med vedenjem v javnosti in zasebno. Sploh če nekaj skrivaš.

»To je tako zajebano, da bi najraje zakričala.«

Komaj opazno sem se nasmehnila, se obrnila in se zazrla v Katine zabuhle oči.

»Oh, sranje, Angie,« je rekla. »Ne bi smel umreti.«

»Če bi vedel, da se cmeriš, bi pobesnel,« sem odvrnila in se borila z lastnimi solzami.

»Jebeš to.«

Skoraj bi se zasmejala. Katrina Laron je bila vedno neposredna.

Ne vem več, katera se je prva premaknila, toda že hip zatem sva se tesno objemali. Nazadnje sem posmrkala in se odtrgala od nje. Morda je bilo nekoliko perverzno, toda ob spoznanju, da je še nekdo dojel, kako grozno je vse skupaj, sem se takoj veliko bolje počutila.

»Vsakič, ko se obrnem, se mi zdi, da ga bom zagledala,« sem rekla. »Skoraj si želim, da bi ostala, kjer sem bila.«

Vselila sem se pred štirimi meseci, ko so pri Jahnu odkrili anevrizmo. Vzela sem si dopust – kar je osupljivo preprosto, če si zaposlen pri stricu. Potem ko je prišel iz bolnišnice, sem se štirinajst dni šla strežnico, in ko so mu zdravniki postavili dokončno diagnozo, sem sprejela njegovo vabilo, da pridem za stalno. Zakaj pa ne? Majhno stanovanje, ki sem si ga delila z dolgoletnim prijateljem Flynnom, ni bilo ravno najudobnejše. In čeprav sem imela Flynnna rada, ni bil človek, s katerim bi se zlahka shajalo. Vse predobro me je poznal, meni pa je bilo vedno malce neprijetno, če so ljudje videli tisto, kar sem poskušala prikriti.

Kljub temu sem zdaj zahrepenela po udobnem zavetju svoje nekdanje sobice in Flynnovi prisotnosti. Najsi mi je bilo to ogromno stanovanje še tako všeč, je bilo brez strica hladno in prazno, in že samo zato, ker sem bila v njem, sem se počutila krhka in šibka. Kot da se bom vsak hip razletela na tisoče koščkov.

Katine oči so bile tople in razumevajoče. »Saj vem. Vendar mu je bilo všeč, da si ob njem. Sam bog ve, zakaj,« je dodala in se hudomušno zarežala. »Saj si poosebljena težava.«

Zavila sem z očmi. S sedemindvajsetimi leti je bila Katrina Laron le štiri leta starejša od mene, vendar je to ni oviralo, da mi ne bi ob vsaki priložnosti pokazala, da je starejša in modrejša kot jaz. K temu je pripomoglo tudi dejstvo, da sva se spoprijateljili v precej nenavadnih okoliščinah.

Takrat je delala v kavarni v Evanstonu, kamor sem prvo leto študija dostikrat zahajala po odmerek kofeina. Nekajkrat sva poklepetali v slogu 'malo več smetane, prosim, za mano je usran dan', vendar se nisva niti tikali.

Vse pa se je spremenilo nekega dne, ko mi ni mogla pomagati niti dodatna smetana – vsaj ne za dolgo. Srečali sva

se v veleblagovnici na aveniji Michigan. Po groznem dnevu sem potrebovala nekaj, kar bi me napolnilo z adrenalinom. Natančneje rečeno, podlegla sem svojim demonom in v torbico vtaknila uhane za petnajst dolarjev. Očitno ne tako zelo na skrivaj, kot se mi je zdelo.

»No, pa si res prava amaterka,« je zašepetala in me je odpeljala proti oddelku s čevlji. »Pri taki nerodnosti je pravi čudež, da te še niso zaprli.«

»Zaprli!« sem zacvilila, kot da bi besedo odneslo vse do Washingtona in ušes mojega vseslišočega očeta. Morda prav strah, da te bodo dobili, poskrbi za pravo vznemirjenje. Toda če bi me *res* dobili, to ne bi pomenilo čisto nič drugega. »Ne, nisem ... hočem reči ...«

Samo odmahnila je z roko. »Pravim le, da bodi pametna. Če že tvegaš, naj bo vsaj vredno. Tisti uhani? Nič posebnega niso.«

»Saj ne gre za uhane,« sem siknila in takoj obmolknila. Besede so kar zletele iz mene, vendar so bile iskrene. *Ni šlo* za uhane. Šlo je za mojega očeta, ocene v šoli, pogovore o karieri in nikoli izgovorjeno prepričanje, da bi moja sestra vse opravila bolje.

Šlo je za neznanstvo, neznosno težo mojega bivanja in prihodnosti, ki je vse bolj pritiskala name, tako da sem bila nazadnje gotova, da bo, če ne bom ukrepala in se osvobodila, prišlo do spontanega samovžiga.

Kat se je zazrla v mojo torbico, kot da bi lahko skozi mehko usnje videla ukradeni predmet v njej. Potem je počasi dvignila pogled proti meni. Molčali sva celo minuto. Slednjič je pokimala. »Ne skrbi. Saj razumem.« Z glavo je pomignila proti izhodu. »Pridi.«

Preplavilo me je olajšanje in moji udi, ki so prej odreveneli od strahu in ponižanja, so se začeli mehčati. Odpeljala me je k svojemu avtu, češnjevo rdečemu mustangu, ki ga je običajno vozila s svetlobno hitrostjo. Zapeljala je po aveniji

Michigan, si utrla pot na Lake Shore Drive in tako na tesno švigala med drugimi avtomobili, da sem bila čisto presenečena, da ni ob tem avta niti opraskala. Z drugimi besedami, vzela mi je sapo. Odprla je streho, lasje so mi plapolali v vetru in nisem si mogla kaj, da ne bi vrgla glave vznak in se na ves glas zasmejala.

Dovolj dolgo je že ogrožala najino življenje, da me je od strani ošinila s pogledom in rekla: »Ja, čisto dobro bova shajali.«

Od tistega trenutka sem jo oboževala. Zdaj ko je bil stric Jahn mrtev in se mi je življenje postavilo na glavo, pa sem ugotovila, da je nimam le rada, ampak se nanjo lahko tudi oprem.

»Res sem vesela, da si tu,« sem pripomnila.

»Kje drugje pa naj bi bila?« Ozrla se je po prostoru. »Sta tudi mama in oče tu?«

»Ni jima uspelo priti. V tujini sta.« Znova me je zajela že domača otopelost, saj sem se spomnila maminega histeričnega hlipanja in globoke žalosti, ki je vela iz očetovega glasu, ko je izvedel za usodo svojega polbrata. »Zoprno mi ju je bilo poklicati,« sem šepnila. »Spet sem se počutila kot pri Gracie.«

»Res mi je žal.« Kat nikoli ni srečala moje sestre, vendar je poznala zgodbo. Vsaj različico za javnost, in vedela sem, da je njeno sočutje iskreno.

Uspelo se mi je šibko nasmehnuti. »Vem. To mi veliko pomeni.«

»Vse skupaj je eno veliko sranje,« je rekla Kat. »Res ni pošteno. Tvoj stric je bil prevelik frajer, da bi kar tako umrl.«

»Najbrž se vesolje ne meni kaj dosti za to, kdo je frajer.«

»Vesolje zna biti včasih prav pasje,« se je strinjala Kat. Globoko je zavzdihnila. »Naj nocoj ostanem tu, da ne boš sama? Lahko se tako napijeva, da niti pod razno nobena od naju ne bo nič sanjala.«

»Hvala, a mislim, da bo v redu z mano.«

Nejeverno me je pogledala. Bila je med redkimi, ki sem jim zaupala o svojih nočnih morah, in čeprav sem cenila, da je tako razumevajoča, sem si včasih zaželela, da bi držala jezik za zobmi.

»Res,« sem potrdila. »Kevin je tu.«

»A, tako? In kako vama gre? Sta že zaročena?«

»Niti ne,« sem se spačila. Najbrž sva hodila, saj sem že dvakrat spala z njim, vendar sem se izogibala opredelitvi najinega razmerja. Še sama ne vem, zakaj sem bila tako zadržana. Seks ni bil ravno eksplozija užitkov, vendar je bil dober. In tipa sem imela iskreno rada. Toda v zadnjih mesecih sem ga držala na razdalji. Govorila sem mu, da moram biti zbrana za Jahново operacijo in nato okrevanje po njej. Na to, da bi lahko stric nenadoma umrl, seveda nisem niti pomislila. Sem zelo grozen človek, če me je strah, da po Jahnovi smrti nimam več nobenega opravičila, s katerim bi se izogibala stikom s Kevinom?

Kat je stegovala vrat in se ozirala po množici. »Kje pa je?«

»Telefonirat je šel. Uradno je v službi.«

»In kaj boš zdaj?« jo je zanimalo.

»S Kevinom?« Če sem iskrena, sem upala, da se mi še ne bo treba ukvarjati s tem.

»S službo,« je pojasnila. »S streho nad glavo. Z življenjem. Si že kaj razmišljala, kako naprej?«

»Oh.« Ramena so se mi povесila. »Ne. Niti ne.« S službo v oddelku za stike z javnostjo v Jahnovem podjetju se je mogoče res dalo preživeti, vendar še zdaleč ni uresničevala mojih ambicij, in Kat je bila med maloštevilnimi ljudmi, ki sem jim zaupala to temno skrivnost.

A v tistem trenutku se nisem hotela pogovarjati o tem. Še sreča, da je Katino pozornost pritegnilo nekaj na drugem koncu sobe, tako da je hitro pozabila na to, kako brez cilja in smisla je moje življenje.

Vzravнала se je in koticiki ustnic so se ji privihali v komaj

opazen nasmešek. Radovedno sem se obrnila v smer, v katero je gledala, vendar nisem opazila ničesar razen morja črnine. »Kaj je? Kevin?« sem vprašala in molila, da ne prihaja k nama.

»Cole August,« je pojasnila. »Zdi se mi, da sem ga videla.«

»Oh.« Obliznila sem si ustnice. Nenadoma sem imela suha usta. »Je z njim tudi Evan?« Prisilila sem se, da sem zvenela kot običajno, toda srce mi je poskočilo. Če je bil tu Cole, je bilo precej verjetno, da je tudi Evan.

Potem sem se spomnila, kateri dan je. Srce se mi je umirilo in preplavilo me je razočaranje. »Ne bodo nocoj odprli bolnišničnega krila, ki ga je financiral Evan?«

Kat me ni niti pogledala, še vedno je preiskovala množico. »Nisem prepričana.« Na hitro me je ošinila s pogledom. »Ja, pravzaprav je. Tja si me povabila, preden se je pripetilo, no, saj veš, tole.«

Zamežikala sem in poskušala odgnati solze, ki so mi nenadoma stopile v oči. »Evan bo tole le nerad zamudil. Jahn mu je bil kot oče.«

Nenadoma je Kat stopila korak nazaj, da sem se zdrznila.

»Kaj?«

Zazrla se je vame in se namrščila. »Jaz ... Sranje. Poklicati moram. Takoj bom nazaj, v redu?«

»Em, prav.« Kdo za vraga ne more počakati na njen klic?

Nisem se prav dolgo ubadala s tem vprašanjem, saj sem zagledala Cola. In poleg njega je stal Evan. Dajal je vtis, da ima v lasti ves svet in tudi vse na njem.

Stisnilo me je v prsih in po koži so mi zagomazeli mravljinici. Tehnično gledano, sem ga opazila z očmi, toda moje telo se je tako intenzivno odzvalo nanj, da sem ga najprej začutila, šele nato pa zares videla.

In kakšen pogled je bil to!

Če je bil Cole seks na dveh nogah, se je podoba Evana Blacka vžgala vate kot vabilo k grehu. In nocoj je bil še po-

sebej zapeljiv. Gotovo je prišel naravnost iz bolnišnice, saj je bil še vedno v smokingu, in čeprav je bil več kot očitno preveč slavnostno opravljen za pogreb, je bil videti povsem sproščen. V smokingu ali v kavbojkah – za Evana je bil pomemben človek, in ne obleka na njem.

Bil je tako klasično lep, kot bi ga vzeli naravnost iz zlate dobe Hollywooda, njegova drža in vedenje pa sta izražala samozavest, s katero bi zlahka pritegnil množice pred blagajne kinodvoran. Na levi obrvi je imel majhno brazgotino, ki je njegovemu angelskemu obrazu dajala še nekaj vražjega pridih.

Že rodil se je dokaj premožen, toda pravo bogastvo si je ustvaril sam, kar je izražal z vso svojo pojavo, pa tudi s pogledom. Samo bežno se je moral ozreti, pa je imel vso sobo pod nadzorom.

Njegove oči so bile volčje sive, lasje barve češnjevega lesa; med njimi so se ob pravi svetlobi prikazali zlati in rdeči prameni. Zadaj je imel precej dolge, da so mu segali do ovratnika, zaradi naravne valovitosti pa so bili podobni grivi – kar je le še poudarilo vtis, da je v njem tudi nekaj divjega.

No, naj je bil divji ali ne, želela sem se mu približati. Mu zakopati prste v lase in na koži občutiti tiste pramene. Zamišljala sem si, da so mehki – in da je to edina mehka stvar na njem. Vse drugo je bilo kot jeklo; izklesane poteze njegovega obraza in telesa so nakazovale, da se pod vso to lepoto skriva nevarno jedro.

Nisem vedela, ali je nevarnost resnična ali si jo le domišljam. V tistem hipu to zame niti ni bilo pomembno. Hrepenela sem po dotiku. Obupna potreba po letenju, ki sem jo čutila že ves večer? Bog mi pomagaj, želela sem poleteti naravnost v Evanovo naročje.

Potrebovala sem adrenalin. Hlepela sem po vznemirjenju. Želela sem si moškega.

In preklemana smola je bila, da si on ni želel mene.

dve

Evana Blacka sem spoznala pred skoraj osmimi leti, pa ga vseeno nekako še vedno ne poznam.

Ko sem ga prvič srečala, tisto vroče poletje, ko se mi je marsikaj zgodilo prvič, sem ravno dopolnila šestnajst let. To je bilo prvo poletje, ki sem ga v celoti preživela v Chicagu. Prvo poletje brez staršev. In poletje, ko se mi je zgodil prvi fuk. Nič več kot to; to ni bila ganljiva najstniška romanca. Seks mi je pomenil sprostitev. Bil je beg in pozaba.

Naj me strela, če ni to prišlo kot naročeno, saj je bilo to tudi prvo poletje brez sestre, ki je ostala v Kaliforniji, dva metra pod od sonca ožgano zemljo.

Po njeni smrti sem bila izgubljena. Starši – strti od žalosti – so se mi hoteli približati, me potolažiti in mi pomagati. Toda iztrgala sem se jim, preveč obremenjena z izgubo, da bi se jim upala približati na svoj način. Bremenil me je občutek krivde in nisem si upala niti pomisliti, da imam pravico do njihove pomoči ali naklonjenosti.

Iz tega pekla me je rešil Jahn. Prvi počitniški petek se je prikazal na vratih naše hiše v La Jolli in mamó odpeljal v s temnim lesom opaženo delovno sobo, v katero nisem imela vstopa. Ko sta se čez dvajset minut spet pojavila, so se v maminih očeh lesketale sveže solze, vendar ji je uspelo skoznje iztisniti nasmeh. »Pojdi pripraviti stvari,« mi je naročila. »S stricem Jahnom greš v Chicago.«

Vzela sem tri majice brez rokavov, kopalke, obleko, kavbojke in kratke hlače za na letalo. Pričakovala sem, da bom

ostala le za konec tedna. Namesto tega sem bila tam vse poletje.

V tistem času je Jahn večinoma živel v obalni hiši v Kenilworthu, nesramno bogatem chicaškem predmestju. Štirinajst dni nisem počela drugega kot sedela na balkonu in strmela v jezero Michigan. To zame ni bilo ravno običajno – med prejšnjimi obiski sem se vozila z vodnim skuterjem ali rolkala po ulicah oziroma s Flynnom, s komer sem pozneje fukala in je živel dve hiši naprej ter bil enak divjak kot jaz, na izposojenem kolesu drvela po Sheridan Roadu. Pri dvanajstih sem celo napela vrv iz mansardne spalnice na drugo stran bazena in se navdušena spustila po njej, seveda na veliko grozo matere, ki je kričala in preklinjala, vse dokler nisem kot kamen pristala v vodi.

Gracie me je nadrla s svojega ležalnika in me obtožila, da sem ji uničila izvod *Prevzetnosti in pristranosti* s trdimi platnicami. Mama me je za preostanek dneva zaprla v sobo, stric Jahn pa je ves čas molčal, toda ko sva se srečala, se mi je zazdelo, da v njegovih iskrivih očeh vidim nekaj nadvse podobnega spoštovanju.

Tisto poletje pri šestnajstih nisem opazila ničesar od tega. Pred očmi sem imela le skrb.

»Vsi jo pogrešamo,« mi je dejal neko popoldne Jahn. »Vendar ne moreš večno žalovati. Tudi ona ne bi hotela tega. Vzemi kolo. Pojdi v vas. Pojdi v park. Pelji Flynna v kino.« Prijel me je za brado in jo dvignil, da sem se mu morala zazreti v oči. »Eno nečakinjo sem izgubil, Lina. Ne dveh.«

»Angie,« sem ga popravila in se v tistem odločila, da se Line za vedno znebim. Lina je bila dekle, kakršno sem bila nekoč. Dekle, ki se je vselej počutilo večje od življenja in je ves čas zahtevalo, da se mora svet vrteti okoli nje. Preveč živahno, da bi se lahko kdaj umirilo ali poskrbelo za previdnost. Tepka, ki je za šolo kadila cigarete in se zvečer

odkradla v diskoteko. Mala neumnica, ki je hodila s fanti zaradi vznemirjenja, ki ji ga je to prinašalo, in se je iz istega razloga vozila z njimi na motorjih. Lina je bila punca, ki bi jo že po prvem tednu prvega letnika skoraj izključili iz gimnazije.

In Lina je bila kriva, da je moja sestra mrtva.

Nisem več hotela biti tisto dekle.

»Angie,« sem ponovila in trdno zacementirala prvo opeko zidu, ki sem ga začela graditi okoli sebe. Nato sem vstala in odšla v hišo. Stric Jahn me je preostanek dneva pustil pri miru, čeprav sem vedela, da je zmeden in zaskrbljen.

Neko soboto zjutraj pa mi je povedal, da je na piknik ob bazenu povabil nekaj študentov s svojega seminarja o financah in da sem seveda vabljena, naj se jim pridružim.

Še sama ne vem, kaj me je pripravilo do tega, da sem tisto popoldne zlezla iz temnega zavetja svoje sobe. Vem le, da sem prišla dol v razcefranih kavbojkah in stričevi prastari majici z Rolling Stonesi, ki sem si jo navlekla čez zgornji del kopalk. Nameravala sem ostati eno uro, pojesti hamburger in se opomniti, da se ne smem niti pritakniti piva, saj to bi storila Lina, ne pa Angie.

Toda pri bazenu je vsaka misel na hamburger in pivo izpuhtela; zamenjalo jo je čisto, dekadentno, obupno poželenje, ki še zdaleč ni bilo najstniško. Zagledala sem Evana Blacka v kopalkah, zgoraj brez, in moji hormoni so podivjali. Mokre lase si je umaknil z obraza in za žarom vihtel kovinsko lopatico ter se šalil in krohotal s fantoma, za katera se je izkazalo, da sta njegova najboljša prijatelja Cole August in Tyler Sharp.

Videti so bili mlajši kot preostali štirje študentje na pikniku. Pozneje sem izvedela, da so res. Vsi drugi so bili v zadnjem letniku fakultete, Evan pa je dobil posebno povabilo za Jahnov seminar, medtem ko sta Tyler in Cole celo hodila na drugo univerzo. Tyler je bil bruc na Loyoli, Cole pa

je bil leto starejši od njega in se je pravkar vrnil z umetniške prakse v Rimu. Na pikniku sta bila Evanova spremljevalca.

Cole, Tyler in Evan so bili prava poslastica, na kateri so se dodobra napasle celo moje precej neizkušene oči. Toda zares privoščiti sem si hotela samo Evana.

Ob stričevem klicu so se vsi trije obrnili proti meni. Ko sem na sebi začutila Evanov pogled, mi je vzelo sapo. On pa me je samo premeril od glave do peta in se ponovno brezbrizno posvetil obračanju hamburgerjev.

Ne vem, kateri film se mi je takrat odvrtel v glavi. Nekaj divjega in romantičnega najbrž, kajti ko se je obrnil proč, me je zajelo razočaranje. Potem pa sem postala jezna. *Je uganil, o čem razmišljam? Me ima za Jahnovo topoglavo nečakinjo, ki je zatrapana kakor kakšna šolarica?*

Porkadauš, že sama misel na to je bila grozljiva.

»Hej, Angie!« je zaklical Jahn in ob njegovem glasu sem se vzravnala kot marioneta, ki so ji zategnili vrvico. »Se nam boš pridružila?«

»Jaz ...« Besede so se mi zataknilo v grlu in takoj sem vedela, da ne morem ostati tam. Potrebovala sem prostor. Hudiča, potrebovala sem zrak. »Jaz ... Mislim, da sem nekaj pozabila,« sem nekako izdabila, se obrnila in zbežala nazaj v hišo, pri čemer sem bila gotovo rdeča kakor kuhan rak.

Poskušala sem gledati televizijo. Ali brati. Brskati po spletu. Ampak nič me ni pritegnilo. Moje misli so bile polne Evana, in nazadnje sem šla spat. Nisem se slabo počutila, le potrebovala sem zavetje teme. Prsti so mi zdrsnili po trebuhu in naprej pod hlačke. Začela sem se božati in si zamišljati, da to počenja Evan. Njegovi prsti, njegov jezik, vsak slastni delček njega.

Tako sanjarjenje je postalo moje najljubše; v naslednjih letih sem ga mnogokrat podoživela. Na srečo pa se nisem več vsakokrat, ko sem srečala Evana, sesula in zbežala. Za-

res na srečo, kajti Jahn se je do fantov vedel zelo očetovsko in so postali redni obiskovalci njegove hiše.

Ker nisem mogla vse poletje tičati notri, sem začela tudi hoditi ven. Avgusta sta mi bila Tyler in Cole že kot starejša brata. Do Evana seveda nikoli nisem čutila bratske ljubezni, sem se pa lahko čez čas vsaj pogovarjala z njim, ne da bi si pri tem zamišljala, kako me poljublja.

Jahn je fantom rekel 'trije vitezi', saj 'trije mušketirji' ni bilo dovolj posebno za take pojave, kakršne so bili oni. »Poleg tega,« se je pošalil nekega večera, »sem s tem dobil svoje viteze in princeso.« Objel me je čez ramo in se jim zarežal.

Evan se je zazrl vame s svojimi hipnotičnimi sivimi očmi in razmišljal o pripombi. »Si res princesa?«

Vprašanje me je osupnilo, da sem kar otrpnila. Da je princesa, sem vedno zafrkavala Gracie. Zdaj pa, ko je bila mrtva, sem si njeno kronico nadela jaz, čeprav ni bila udobna in mi ni bila niti najmanj prav.

Opazoval me je, kako iščem odgovor. Njegov pogled je bil prikovan na moj obraz in za hipec sem pomislila, da ve, kaj se skriva pod površjem in za družinskim imenom. Pomislila sem, da je videl *mene*.

Toda potem se je navihano nasmehnil in čar se je razblinil. »V pravljicah je princesa vedno vaba za zmaje.«

Niti sanjalo se mi ni, kaj naj rečem na to, in nelagodje je preraslo v jezo. Ko sta se Tyler in Cole zakrohotala, Evan pa se jima je zarežal, češ, *tole rundo sem dobil*, sem izbruhnila.

»Naj vas ne skrbi zame,« sem hladno odvrnila. »Nikoli se ne bom pustila pohrustati za malico.«

»Ne?« Premeril me je od glave do pet in močno sem se morala zbrati, da sem ostala pri miru, ko je s pogledom potoval po meni. »No, bomo še videli,« je nazadnje sklenil, se obrnil in odkorakal proč.

Gledala sem ga odhajati, razdražena in nezadovoljna. Nekaj sem hotela – nekaj velikega in divjega. Ob Evanovem počasnem in vročem pogledu je v meni kar zavrelo.

Nekaj sem hotela? Lepo vas prosim. Kakšno sranje pa je to? Natanko sem vedela, kaj hočem – ali natančneje, *koga*. Ta človek je pravkar odšel in kazal prav toliko nezanimanja zame, kot sem bila jaz prevzeta nad njim.

Trudila sem se, da bi bila videti ravnodušna. Toda opazila sem, da me stric nekam čudno gleda, in prvič sem se ustrašila, da pozna mojo skrivnost. Ampak Evan Black ni bil le nedolžna srednješolska simpatija. In vedela sem, da bom morala nekaj storiti v zvezi s tem. Karkoli.

Trpeče sem zavzdihnila, moj pogled pa je še vedno počival na skoraj čarobni podobi Evana v smokingu. Še sama ne vem, ali sem bila pri tem simpatično optimistična ali bedno patetična. Vedela sem le, da kljub letom, ki so minila – in kljub pomanjkanju kakršnega koli zanimanja zame z njegove strani –, moja očaranost nad Evanom Blackom ni nikoli izzvenela.

Za hipec sem si dovolila sanjariti. Kako me prime za brado in mi jo nežno dvigne, da se mu zazrem v oči. Njegov dotik je nežen, toda čvrst. Njegov vonj moški in opojen. »Angie,« reče. »Zakaj za vraga sva tako dolgo čakala?«

Odprem usta, da bi mu odgovorila, toda zapre mi jih s poljubom, vročim, pohlepnim in zahtevajočim, da se to-pim ob njem, in najini telesi pregorita od elektrike, ki steče skozme in se nabere v mojem mednožju. Tako me prisili, da se podrgnem obenj. Postanem zelo potrebna.

»O, tukaj si.«

Zdrznila sem se in se ob žametnem moškem glasu prebudila iz sanj. Obrnila sem se in se nasmehnila mogoč-

nemu, popolno oblikovanemu moškemu telesu, ki sliši na ime Cole August. Na prvi pogled je bil kar malo strašljiv, čeprav je bil obenem tudi veličasten. Tiste mišice, moč in izklesane poteze so ti dale vedeti, da se z njim ne gre šaliti. Odraščal je v precej groznem predelu Chicaga, South Endu, in tega kljub po meri ukrojeni obleki in drugih pritiklinah uspeha ni mogel skriti.

Mešano poreklo ga je blagoslovilo s temno poltjo z zlatim pridihom, njegove črne oči pa so temno žarele. V njih se je zrcalila njegova duša. Velika, strastna in tudi malce zastrašujoča, vendar obenem zelo zvesta.

Razprl je roke in z veseljem sem se mu vrgla v objem. »Kako se držiš, vabica?«

»Ne prav dobro.« Zavzdihnila sem, njegov vonj me je spomnil na strica Jahna; muškaten moški vonj je najbrž prihajal iz stekleničke parfuma, toda jaz sem ga povezovala z moškimi, ki sem jih imela rada in sem jih občudovala. »Vesela sem, da si prišel. Mislila sem, da vaju ni v mestu.«

»Seveda sva se vrnila.« Ko je uporabil dvojino, sem vedela, da misli sebe in Tylerja Sharpa. »Že zaradi Jahna morava biti tu,« je dodal. Nedolžno me je poljubil na čelo. »In zaradi tebe.«

»Se Tyler skriva kje v gneči?« Tega, da sem Evana že opazila, mu nisem omenila.

»Bil je ob meni. Toda odpeljala ga je dolgonoga svetlolaška. Videti je bilo, kot da komaj čaka, da ga naskoči.«

Morala sem se zasmejati. Celo na pogrebščini je bil Tyler pravi magnet za ženske.

Cole se je zarežal. »Ja, no, ne smeš ji zameriti. Občutek imam, da potrebuje pošteno tolažbo.«

»Vem, kako ji je.«

Pozorno me je pogledal in nasmešek mu je izginil z obraza. »Če kaj potrebuješ, samo povej.«

Pokimala sem, vendar sem molčala. Morala bi se le malo zdivjati. Se otresti bremena žalovanja, se sprostiti in se izgubiti v adrenalinski omami. Delovalo bi – prekleto dobro vem, da je to najboljši način za otopitev bolečine in izgube. Toda vseeno tega ne bom storila.

Cole je poklical Tylerja. Stopila sem na stran in opazovala, kako se bliža tretji Jahnov vitez. Če je bil Cole krepak, je bil Tyler vitek in atletski. Njegova lepota ti je zlezla pod kožo, in zaradi njegove očarljivosti so ljudje naredili vse, kar je želel, pri tem pa bili celo prepričani, da je bila zamisel njihova.

Segel mi je v roko in jo stisnil. »Če kaj potrebuješ, samo povej.«

»Ničesar, hvala,« sem se zlagala. »Samo vaju dva.« Izprsil sem se. »Res. Z vama mi je takoj bolje.«

»Kje pa je Evan?« je vprašal Tyler, in čeprav je bilo vprašanje namenjeno Colu, sem se obrnila tudi jaz. Evan je izginil.

»Sranje. Še pred minuto je bil ob meni.« Cole se je ozrl naokoli. »Zlahka bi ga morali opaziti. Še vedno je v tisti šemasti obleki.«

»Ni hotel tratiti časa s preoblačenjem.« Tyler se je obrnil k meni. »Saj si ga tudi ti videla, kajne?«

»Jaz ... ne,« sem odvrnila. »Hočem reči, videla sem ga na drugi strani sobe, a se nisva pogovarjala. Ne še.«

»Ne?« se je namrščil Tyler. »Na poti z otvoritve mi je poslal esemes. Napisal je, da bo prišel naravnost sem, ker se želi prepričati, da je s tabo vse v redu.«

»Res?« Po hrbtu me je zaščemelo od zadovoljstva.

»Ja, on ... Počakaj, tamle je. *Evan!*« Njegov glas je odmeval po prostoru in kar nekaj glav se je obrnilo proti nam. Jaz pa sem seveda videla le Evanov obraz. Njegove oči. In lahko bi prisegla, da je bilo v njih nekaj pregrešnega, tako kot v mojih sanjah.

Zavzdihnila sem, saj se je ščemenje prestavilo v precej zanimivejše dele mojega telesa. Zazrla sem se v tla in si prigovarjala, da se moram zbrati. Ko sem dvignila pogled, je Tyler vztrajno mahal Evanu, on pa si je že utiral pot proti nam. Zdaj v njegovih očeh nisem zaznala ničesar in začela sem se spraševati, ali sem si mravljinca le domišljala.

Proti nam je prihajal z dolgimi, odločnimi koraki. Ljudje so se mu umikali, kot bi bilo to nekaj povsem običajnega, kot bi se umikali članu kraljeve družine.

Ko je pristopil, me ni niti pogledal. Niti na kratko ne. Vso pozornost je namenil Colu in Tylerju. Njegovo vedenje je bilo osorno, ton posloven. »Je v Kaliforniji vse v redu?«

»Pozneje se bomo pogovorili,« je odvrnil Tyler, »ampak vse je okej.«

»Dobro,« je odvrnil Evan. Prestopil se je, kot da name-rava oditi.

»Slišala sem, da so filmske zvezde nore na vaše burite,« sem bleknila. Vseh poslov, s katerimi so se ukvarjali, nisem poznala, vendar sem vedela, da so kupili verigo restavracij s hitro hrano iz Kalifornije, kamor sem v gimnaziji redno zahajala. Takrat so v njih kršili toliko higienskih predpisov, da je pravi čudež, da sem jo odnesla brez hepatitisa. Tem trem fantom pa ni uspelo le vpeljati reda, ampak so verigo razširili v še pol ducata drugih držav.

Saj ne, da bi me kaj dosti brigalo za hitro hrano ali Kalifornijo, le toplino Evanovega pogleda sem hotela čutiti na sebi. Hudiča, zadovoljna bi bila že z bežnim nasmeškom – Cole in Tyler sta ga zmogla. Toda onadva me nista zanimala, zanimal me je Evan. In od njega sem dobila le hladno brezbriznost.

To je bilo zelo nenavadno. Tudi če pustimo moje skrivno hrepenenje ob strani, sem Evana poznala vse svoje odraslo življenje, in vedno sva se zlahka zapletla v pogovor. Saj sem vendar odlično znala prikrivati skrivnosti.

Prigovarjala sem si, da ga obremenjujejo posli, a se mi je zdelo malo verjetno. Njegova tišina je bila ponižujoča. Kot da me namenoma ni hotel pogledati. In če sem iskrena, sem se takrat počutila, kot da bi me izdal.

Tako presneto jezna sem bila na Evana, da sploh nisem opazila Kevina, ki se mi je medtem približal in me objel.

»Živijo.« Namenila sem mu bežen nasmešek in upala, da ni videti, kako sem razočarana, da je prišel.

»Živijo tudi tebi.«

Nagnila sem se k njemu, da me je lahko poljubil. In naj bom prekleta, če takrat, ko so se moje ustnice dotaknile njegovih, nisem razmišljala le o tem, ali naju Evan gleda ali ne.

Odtrgala sem se od njega in se prisilila, da sem se popolnoma posvetila moškemu, s katerim sem se pravkar poljubljala. »Je vse v redu? Moraš v službo?«

»Ni panike,« je odvrnil. »Resnica, pravica in Amerika nasploh bodo preživele tudi brez mene.«

Nežno me je poljubil na sence, in ko sem gledala zdaj njega, zdaj Evana, sem se morala vprašati, zakaj za vraga oklevam. Kevin je bil neverjetno prijazen in pozoren in mi je dal več kot jasno vedeti, da si želi, da bi imela resno zvezo, jaz pa sem se še vedno oklepala najstniških sanjarij. Iskreno rečeno, mar obstaja primernejši moški za zakon, kot je agent FBI? In glede na to, da naju je predstavil moj oče, nama tudi o blagoslovu staršev ne bi bilo treba razmišljati.

Privila sem se k njemu, ga objela okoli pasu, dvignila glavo in se mu zazrla v oči. Njegovi valoviti svetli lasje so bili lepo postrizeni in iz modrih oči sta mu žareli očarljivost in živahnost. Navsezadnje je bil čeden, kot so čedni pridni fantje; ni bil sicer tako seksi kot tipi v usnjenih jaknah s športnimi avtomobili, a je bil vseeno vroč kot ogenj. »Res sem vesela, da si ob meni.«

»Agentu Burnettu sem povedal, da te ne morem pustiti na cedilu,« je odvrnil. Posebni agent Burnett je bil njegov

šef. Kevinov pogled je potoval med Colom, Tylerjem in Evanom. »Jutri pa se bom spet odpravil na lov na nepridiprave.«

»Koga pa zdaj preganjate, agent Warner?« je zanimalo Evana. V njegovem glasu je bilo zaznati kanček šegavosti, hkrati pa tudi popoln nadzor. To sta morala začutiti tudi Cole in Tyler, saj sta ga ostro pogledala. Zazdelo se mi je, da je hotel Cole nekaj pripomniti, vendar si je premislil.

»Vse, ki so sumljivi,« je odgovoril Kevin. »Samo dovolj vztrajen je treba biti, pa se za vsakega lumpa najde palica.«

»Sum,« se je namuznil Evan. »Mislim sem, da ste se že pred leti nehali ukvarjati s tem. Ni zdaj tako, da vržete drek in pogledate, kam se je prilepil?«

»Če namiguješ na to, da naredimo vse, kar je v naši moči, da se dokopljemo do dokazov,« je mirno odvrnil Kevin, »imaš popolnoma prav.«

Pri tem je pogovor izgubil vsako sled šegavosti. Zdrznila sem se, saj sem se spomnila, da se je FBI pred petimi leti spravila tudi nad trojico vitezov. V časopisu sem naletela na članek o tem in Jahna vprašala, kaj se je zgodilo. Rekel mi je, naj nič ne skrbim, da je za zlobne obtožbe kriv njihov poslovni tekmeč in da bodo vitezi hitro oprali svoja imena. Ker sem ravno končevala šolanje, sem se zanesla na stričeve besede. In ker se o tem ni več pisalo, sem na vse skupaj pozabila.

Očitno pa ni pozabil Evan, in ozračje okoli nas se je začelo iskriti od napetosti.

Odkašljala sem se. Odločena sem bila, da bom spremenila temo pogovora. »Kako pa je bilo v bolnišnici?«

»Tečno,« je siknil Evan. Roke je potisnil v žepe in globoko zajel sapo. Ni bilo treba imeti nadnaravnih sposobnosti, da si ugotovil, da se trudi zadržati jezo. »Oprosti,« je dodal z nežnejšim glasom.

Rahlo se je zasukal in se prvič, odkar se nam je pridružil, zazrl vame. »Otvoritev tega krila mi veliko pomeni, še več

pa otrokom, ki jim bodo tam pomagali. Toda moral bi biti tu.« Kak hip mi je strmel naravnost v oči in zastal mi je dih. »Dober človek je bil,« je pripomnil in bolečina v njegovem glasu me je spomnila na mojo. »Zelo ga bomo pogrešali.«

»Res je,« se je oglasil Kevin. To je rekel tako uradno in zadržano, da bi se mu najraje iztrgala iz objema. Očitno sploh ni razumel. Le kako bi lahko? Mojega strica ni dobro poznal in ni mogel vedeti, kaj sem izgubila.

Poskušala sem pogoltniti cmok v grlu, a sem se namesto tega morala bojevati s solzami. Stisnila sem pesti, kot da bi že surova sila lahko zadržala žalost na vajetih.

Ni pomagalo. Nenadoma sem se izgubila. Nikamor se nisem mogla obrniti, nikjer zasidrati, in jasno mi je bilo, da bom vsak hip izgubila nadzor nad sabo.

Preklete.

Pa tako dobro sem se držala. Seveda sem pogrešala Jahna, vendar se nisem vdala samopomilovanju. Preživela sem, in na to, da sem ostala trdna, sem bila zelo ponosna.

Toda zdaj nisem bila več trdna. Evanov hlad me je vrgel iz tira in brez opozorila se me je polastil nemir. Nekako sem se sesula. Hotela sem izstopiti iz tega čudnega trikotnika, ki smo ga sestavljali s Kevinom in Evanom, vendar se nisem mogla niti premakniti.

Vedela sem le, da me je stric Jahn vedno podpiral. Vedno me je razumel. Vedno me je rešil, kadar me je bilo treba.

Zdaj pa ga ni bilo več ob meni in na mojo popolno zgroženost so se mi ulile solze.

»Angie,« je zamrmral Evan. »Oh, punči, je že v redu.«

Pojma nimam, kako je prišlo do tega, toda nenadoma sem se z obrazom pritiskala ob Evanove prsi, njegova roka me je božala po hrbtu, glas pa tolažil in mi prigovarjal, naj si dam duška. Da bo še vse v redu. Da bo z *mano* vse v redu.

Oklenila sem se ga in se predala utehi, ki mi jo je nudil. Njegovo telo je bilo čvrsto in močno in nisem ga hotela iz-

pustiti. Hotela sem se izgubiti v njegovi moči in verjeti, da je moja lastna.

Potem pa mi je začelo teči iz nosu in odtrgala sem se od njega, saj sem se bala, da mu bom uničila pregrešno drag smoking. »Hvala,« sem rekla, ali vsaj poskušala. Mislim, da besede niso prišle iz mojih ust, kajti ko sem ga pogledala, ni kazal prijateljske skrbi. Ne, videla sem strast. In slo. Nebrzdano, čisto slo, ki se je ne da zamenjati za nič drugega.

Dovolj divja je bila, da je skozme zvrtala luknjo.

Zastokala sem in zdelo se je, da je ta zvok v njem nekaj sprožil. Potem pa je tako hitro, kot se je pojavil, ogenj ugasnil, mene pa je zajel hlad; počutila sem se oropana in tudi obupno zmedena.

»Potrebuje te,« je rekel Evan in me potisnil v Kevinovo naročje. Sprejel me je, čeprav mu je čez obraz šinila senca.

»Nisi hotel nagovoriti žalujočih?« je vprašal Cole in me opomnil, da s Tylerjem stojita le nekaj centimetrov proč in sta dobro videla vse, kar se je dogajalo.

»Sem,« je odvrnil Evan. Njegov obraz je bil zdaj brezizrazen, glas pa uraden, kot bi nekaj prejšnjih sekund izbrisal iz zgodovine. A bilo je že prepozno. Vse se je spremenilo. Videla sem. Videla? Vraga, kar sem opazila na njegovem obrazu, me je obrnilo za tristo šestdeset stopinj.

Že je odhajal od mene, in ko sem ga opazovala – ko sem stala tam in se oklepala Kevinove roke –, sem vedela, da si ga želim in da ne bom odnehala, dokler ga ne dobim.

Kajti kadar je šlo za naju z Evanom Blackom, je bilo jasno: vedno bo odhajal.

V trenutku nekakšnega razsvetljenja sem tudi presneto dobro vedela, zakaj.

tri

Northwestern sem začela obiskovati ravno tisto leto, ko je Evan pustil študij, saj je bil v poslu vse preveč uspešen, da bi se ukvarjal s čim tako običajnim, kot je diploma.

V zraku je bil vonj španskega bezga in Jahn je priredil eno svojih razvpitih zabav. Seveda je bil tam tudi Evan, z njim pa kot po navadi Tyler in Cole. Z njimi sem sedela ob bazenu, z nogami čofotala po vodi in jim odgovarjala na vprašanja o prvih tednih faksa.

Pogovor je bil lahkoten in moja brezbržnost mi je bila v ponos. Vsaj do trenutka, ko me je Jahn prosil, naj grem z njim v hišo izbrat steklenico vina.

»Saj veš, da si mi kot hči,« je dejal, ko sva stala v prostorni in svetli kuhinji ter skozi velika okna opazovala bazen.

»Jasno,« sem veselo odvrnila. Potem pa sem se zazrla v njegov obraz in se namrščila. »Je kaj narobe?«

Komaj opazno je zmajal z glavo. Toda senca v njegovih očeh je dajala slutiti nekaj čisto drugega. »Upam le, da veš, da bi zate naredil vse. Zaščitil bi te pred vsem in vsakomer.«

V prsih me je stisnilo in nad zgornjo ustnico sem začutila kapljice potu. »Kaj pa je?« Misli so mi napolnile podobe groženj in nožev, napadov in posilstev. Ljubi bog, ne. Gotovo ...

»Ne.« Jahnov glas je bil tako trden kot njegov oprijem na mojem zapestju. »Ne,« je ponovil, tokrat nežnejše. »Ne govorim ti o tem. Nič takega ni.«

Počasi je moj strah izpuhtel. »Kaj je torej?«

»Opazil sem, kako jih gledaš, Angie.«

»Njih?« Za kratek hip sem bila res zbegana. Potem pa se mi je posvetilo in lica so mi zardela od sramu.

»Ti fantje bodo vedno pazili nate,« je dejal. Prav nič se ni zmenil za moje nelagodje. »Do konca življenja bodo pazili nate, ker mi toliko pomeniš. Vendar ne smeš iti nič dlje od tega. Z nikomer od njih.« Njegov glas je postal resen in ukazovalen, kar je bilo pri njem redko. »Rekel sem, da te bom zaščiten,« je dejal. »Pa čeprav pred samo seboj.«

»Ne vem, kaj ...« sem začela, vendar me je ostro prekinil.

»To niso moški zate,« je pribil. Smrtno resno se mi je zazrl v oči. »In oni vedo, da se te ne smejo niti dotakniti.«

Odprla sem usta, da bi nekaj rekla, vendar sem jih takoj zaprla, saj pri najboljši volji nisem vedela, kaj bi to bilo. Vse skupaj je zvenelo čisto noro.

Nagon mi je veleval, naj zanikam in še enkrat zanikam. Toda premagala me je radovednost. »Kaj pa je narobe z njimi?« sem vprašala.

»Niti ena sama preklemana stvar.«

»Zakaj se torej pogovarjava o tem?«

Oknu je obrnil hrbet, se naslonil na granitni pult in prekrižal roke v naročju. Priprl je oči in avtomatično sem se vzravnala.

Hitro je odvrnil pogled. »Prestari so zate.«

Malo je manjkalo, pa bi se zakrohotala. »Resno? V tem je težava? Oče je trinajst let starejši od mame, pa se to nikomur ni zdelo nič posebnega.«

Ko se je znova zazrl vame, je bilo v njegovih očeh nekaj otožnega. »Sarah je nekaj posebnega,« je dejal.

»Jaz pa ne?« Seveda sem ga dražila, vendar sem mislila resno. »Evan je borih šest let starejši od mene, pa je najstarejši med njimi. Daj no, stric. Kaj se v resnici dogaja?«

Namesto da bi mi odgovoril, je vzel s pulta odpiráč in si dal opraviti z eno od steklenic, ki jih je izbral za tisti večer. Molče sem ga opazovala. Vse skupaj me je zabavalo, vendar

tudi prizadelo. Natočil je kozarec in odpil požirek, nato pa natočil še enega ter mi ga podal. Komaj sem se zadržala, da se nisem bedasto zarežala. Tehnično gledano sem bila še premlada za alkohol.

Ko je nazadnje le spregovoril, je bil njegov glas globok, miren in prežet s kančkom obžalovanja. »Kdaj si me nazadnje videla skupaj z ženo?«

Vprašanje je bilo tako nepričakovano, da sem odgovorila brez oklevanja. »Že dolga leta ne.« Že celo večnost nisem videla ne njegove najnovejše žene ne katere iz dolge vrste prejšnjih. Vedela sem, da so ga vse zapustile, nikoli pa nisem ugotovila, zakaj. In ker se z nobeno nisem zbližala, ga o tem nikoli nisem spraševala.

»Preveč skrivnosti uniči odnos,« je dejal.

»Nobenih skrivnosti nimam.« Seveda sem jih imela.

Jahn je za hipec umolknil in pričakovala sem že, da me bo obtožil laganja. Potem pa je skoraj brezbrizno prikimal, kot da mi verjame. »Ti morda res ne. On pa jih ima. Svoje in tiste, ki jih hrani o drugih.«

On.

Ta preprosta beseda mi nikakor ni šla iz glave in malo se mi je zavrtelo. Vedela sem namreč, kaj to pomeni. Nisva se pogovarjala o trojici, temveč o Evanu. O dejstvu, da hrepelim po njem – in da Jahn to ve.

Malce v zadregi, pa tudi nekako olajšana sem pogoltnila cmok v grlu. Jahn me je *poznal* – morda celo najbolje od vseh. O nečem pa se je vendarle motil – skrivnosti me niso skrbele. Le kako, ko pa sem imela toliko svojih?

Ko sem zdaj stala v Jahnovi dnevni sobi in poslušala Evanov nagovor zbranim, se mi je zdelo, kot bi me Jahnov duh potegnil v preteklost; v mislih se mi je vedno znova vrtelo tisto popoldne. Že prej se mi je zdelo, da Evan name ne gleda kot na sestro tako kot njegova najboljša prijatelja. Zdaj pa mi je to postalo jasno kakor beli dan.

Jahn me tisto popoldne ni le posvaril, naj se izogibam Evanu. Sporočil mi je še, da je tudi fantom ukazal, naj se izogibajo mene. Cole in Tyler si s tem nista kaj dosti belila glave. Toda Evanove oči so kar gorele.

Preklete, želel si me je.

Želel si me je, jaz pa sem bila tako preklemano zvesta stricu, da nisem glede tega storila prav ničesar.

»Howard Jahn je bil človek, ki je ljubil življenje.«

Evanov čisti in očarljivi globoki glas je napolnil prostor. »V kratkem času, ki mu je bil dan na tem svetu, ni le polno živel, temveč je tega učil tudi druge. Spremenil je življenje mnogih ljudi, marsikdo je danes tu. Vem, o čem govorim, saj sem tudi jaz med srečneži, ki jih je vzel pod svoje okrilje.«

Odvrnila sem pogled od Evana in se ozrla po množici. Bili so enako očarani kot jaz; prevzela jih je tako Evanova karizmatičnost kot besede, ki jim jih je namenil. Opazovala sem ga – moškega, ki si je že tako mlad ustvaril precejšnje premoženje – in v tistem trenutku spoznala, kaj mu je omogočilo, da je postal eden od najvplivnejših ljudi v Chicagu. Presneto, če bi bil guru, bi iz teh ljudi lahko izvabil milijone.

Pravzaprav je bil edini, ki je ostal imun zanj, Kevin. Nisem vedela, ali še vedno premleva njun nedavni pogovor ali pa je opazil, kako me Evan privlači.

Zazdelo se mi je, da je Kevin morda začutil brnenje moje antene, ki je oddajala krivdo, zato sem ga prijela za roko – in se potem zaradi svoje hinavščine počutila še bolj krivo.

»Howard Jahn me je naučil drugačnega pogleda na svet. V mnogih pogledih me je rešil in niti enkrat me ni izneveril.« Že prej je med govorom pogledoval po zbranih, zdaj pa

so se najine oči sešle. »Danes smo se zbrali, da počastimo njegov spomin,« je nadaljeval nenavadno vneto. »Njegov spomin. Njegove želje. Njegovo zapuščino.«

Premolknil je in zrak v prostoru je postal tako težak, da sem le s težavo dihala. Presenečena sem bila, da se niso vse oči uprle v naju in v igro ognja, ki je plamtel med nama. Zagotovo je bil tam. Čutila sem ga in z veseljem bi zgorela v njem.

Pojma nimam, kaj je povedal potem. Vendar je najbrž nadaljeval, kajti ko sem se ovedla, so ljudje dvigali kozarce in si brisali rosne oči.

Čar, ki me je uročil, se je razblinil, in brez sape sem opazovala Evana, ki se je pomešal med množico. Rokoval se je z ljudmi in potrpežljivo prenašal, ko so ga trepljali po rami. Zavladal je prostoru, povsem mirno in obvladano. Postal je nekakšna trdna opora vsem žalujočim.

In ves ta čas ni odvrnil pogleda od mene.

Potem se mi je začel s čvrstimi koraki in odločnim obrazom približevati. Kevina ob sebi sem se le napol zavedala, čeprav so bili najini prsti še vedno prepleteni. V tistem trenutku je bil ves moj svet Evan Black. Znova sem hotela čuti ti njegov dotik. Želela sem, da bi me prižl k sebi. Mi zamrmral, da se zaveda, kaj vse sem izgubila z Jahnovo smrtjo.

Želela sem si, da bi me najprej tolažeče poljubil, nato pa pozabil na spodobnost in me tako divje in pohlepno zalizal, da bi se vsa žalost stopila ob vročici najine strasti.

Seveda me je jezilo, da se to ne bo zgodilo – zaradi obljuje, ki jo je dal mrtvecu.

Nisem prepričana, kaj sem si hotela dokazati, toda obrnila sem se in se stisnila v Kevinov objem.

»Kaj ...«

Utišala sem ga s poljubom, ki se je začel nerodno in čudno, toda Kevin je očitno spoznal, kaj potrebujem. Najbrž je mislil, da me je žalost potisnila čez rob, v deželo nebrzdane-ga javnega razkazovanja ljubezni.

Prijel me je za teme in moje ustnice pokrili s svojimi. Za poljubljanje si je Kevin zagotovo zaslužil najvišje ocene. Počel je vse, kar si je ženska lahko želela, pa vseeno nisem bila zadovoljna. Niti blizu tega. Nobene vročice ni bilo, nobenega ognja. Nobenih metuljčkov v trebuhu, nobene želje po še. Prav nasprotno, ob njegovem poljubu sem se še bolj zavedala praznine v sebi. Lakote – hrepenenja –, ki je nisem mogla potešiti, pa če sem si to še tako želela.

Evan, sem pomislila in hrepenenje, ki je spremljalo ta kratka zloga, me je pretreslo. Nenadoma so se vezi, s katerimi sem vsa ta leta nadzorovala svoje poželenje, razrahljale. Bilo je, kot da bi me žalost potisnila čez rob pečine, in prvič v življenju sem si zaželela, da bi lahko Evana Blacka preprosto izbrisala iz misli in spomina. Ostala sem brez nadzora nad seboj. Divja in blazna. In to za punco, kakršna sem jaz, nikoli ni dobro.

Ko se je Kevin odtrgal od mene, sem si zaželela, da bi me spet objel. Da bi ga lahko poljubljala, dokler ne bi zlomila mojega odpora. Dokler ne bi iz napetosti ustvarila ognja. Kajti morala sem razčistiti. Se izgubljati v njem, dokler se ne bi vročica, ki jo je ustvarjal Evan Black, zabrazgotinila na mojem srcu.

Obenem sem se zavedala, da se to nikoli ne bo zgodilo.

Kevin se mi je nežno nasmehnil in me pobožal po licu. »Ljubica, videti si, kot da razpadaš.«

Pokimala sem. Res sem. Vendar ne iz razloga, ki ga je imel v mislih Kevin.

Ozrla sem se po sobi in s pogledom iskala Evana. Hotela sem se prepričati, da je videl. Hotela sem, da se počuti tako ujet in zmeden, kot sem se jaz.

Vendar ga ni bilo nikjer.

»Angelina, ljubica, natararica mi je povedala, da si morda tu. Tako lepo te je spet videti, pa čeprav v tako žalostnih okoliščinah.«

Dosegel me je mehak južnjaški glas in namrdnila sem se. Pobegnila sem v kuhinjo – kamor naj gostje ne bi zahajali – in upala, da bom vsaj nekaj trenutkov sama. Očitno mi to ni bilo namenjeno.

Na obraz sem si nadela uradni nasmešek, se obrnila in zagledala Edwina Mulberryja, kongresnika iz Alabame ali Misisipija ali kake druge države.

»Kongresnik Mulberry. Veseli me,« sem se zlagala. Moj nasmeh je postal še širši. »Nisem vedela, da ste poznali strica.«

Imel je srebrne lase in tudi njegov nasmešek ni mogel biti povsem iskren. »Tvoj stric je bil izjemen človek,« je dejal. »Z zelo dobrimi zvezami. Včeraj sem govoril s tvojim očetom in povedal mi je, da ga ne bo tu. Tedaj sem vedel, da moram priti vsaj jaz.«

»Lepo od vas,« sem odvrnila. Mulberry se je spogledoval s senatom, in čeprav je bil moj oče šele sredi prvega šestletnega mandata, si je že pridobil močne zaveznike, vključno s tistimi, ki so začeli širiti govorice, da bo morda kandidiral za podpredsednika države. Ni se mi bilo treba zanašati na diplomu iz politologije, da sem ugotovila, kako Mulberryja veliko bolj kot počastitev spomina na mojega strica zanima vzpostavljanje in ohranjanje svojih povezav.

»Koliko je že? Skoraj pet let, odkar sva se nazadnje vide-la? Reči moram, da si odrasla v prav čedno mlado žensko.«

»Hvala,« sem rekla in se trudila ohraniti nasmešek, čeprav je malce otrdel. »Prej osem,« si nisem mogla pomagati, da ga ne bi popravila. Mulberryja sem nazadnje srečala na sestrinem pogrebu. Spomin na tisti dan je okreplil trenu-tna čustva, da me je kar zmrazilo. Počutila sem se popolno-ma prazno.

Ovila sem roke okoli sebe in se poskušala spomniti vseh svojih izkušenj z družabnega parketa, vendar sem bila preveč izgubljena za klepet. »No,« sem dejala in pustila, da je beseda obvisela v zraku, saj se nenadoma nisem mogla spomniti, kaj bi lahko povedala.

Rešil me je Evan.

»Kongresnik Mulberry?« Možak se je obrnil proti Evanu, ki je stal med vrati, teman in skrivnosten kot ribnik ponoči. »Išče vas neka mladenka. Videti je zelo zagreta za pogovor z vami.«

»Res?« Kongresnik se je izprsil in si hitel popravljati kravato, jaz pa sem komaj potlačila hehet.

»Z dolgimi svetlimi lasmi in kratko črno oblekico.« Stopil je v kuhinjo in k nama. »Ravno se je odpravljala v knjižnico.«

»No ...« je začel Mulberry. Obrnil se je k meni. »Ljubica, res mi je bilo v zadovoljstvo, toda če je ta mladenka tako vztrajna, moram pogledati, kaj hoče od mene.«

»Seveda,« sem odvrnila. »Lepo vas je bilo spet videti. Hvala, da ste prišli.«

Takoj ko je izginil, sem uprla pogled v Evana. »Zelo dobro lažeš.«

»Očitno ne tako dobro, kot sem mislil, če si me tako zlahka razkrinkala.«

»Morda te le predobro poznam,« sem ga zbadla.

Nekaj trenutkov me je opazoval, nato pa stopil korak proti meni. Srce mi je poskočilo, in ko je stegnil roko v mojo smer, sem zadržala sapo. Pričakovala sem dotik, ki pa ga nisem dočakala – Evan ni segel proti meni, temveč po steklenici vina.

Tepka, tepka, tepka. Toda vsaj dihala sem spet lahko.

»Predobro?« je ponovil, natočil kozarec pinota noira in mi ga podal. »Mar to pomeni, da poznaš vse moje skrivnosti?«

Najini prsti so se dotaknili, ko sem vzela vino, in naježila sem se ob iskrenju, ki je šinilo skozme od prstov na rokah pa vse do pet.

V njegovih očeh sem videla, da je opazil, in najraje bi se brcnila v rit. Nisem jaz poznala njegovih skrivnosti, bilo je ravno obratno. Prekleteo, kako zbegana, razgaljena in ranljiva sem se počutila.

»Skrivnosti?« sem ponovila. Vzravnala sem se, trdno odločena, da se vsaj malo vzamem v roke. »Kot na primer to, zakaj si nočaj z mano spregovoril komaj kaj več kot dve besedi? In zakaj si gledal vse druge, samo mene ne?«

Nagnil je glavo, kot da razmišlja o mojih besedah, potem pa tudi sebi nalil vino in napravil dolg, počasen požirek. »Zdaj te gledam.«

Pogoltnila sem cmok. Prekleteo res me je. Njegove sive oči so bile prikovane na moj obraz in opazila sem napetost v njegovem telesu, kot da se bojuje z obetom viharja v sebi.

Kljub vsem obljubam, ki sem si jih dala, sem odpila požirek vina. Da, tisti večer sem res morala ohraniti trezno glavo, toda še bolj sem potrebovala pogum. »Res,« sem mu pritrdila. »In kaj vidiš?«

»Čudovito žensko,« je odgovoril in srce mi je spet poskočilo, tako zaradi tona kot vsebine njegovih besed. »Čudovito žensko,« je nadaljeval, »ki mora stopiti korak nazaj in malce razmisliti, kaj zaboga počne in zakaj.«

»Prosim?« Samo malo je spremenil ton, vendar dovolj, da je vse moje vznemirjenje izpuhtelo. »Prosim?« sem ponovila, kajti tako sem bila v zadregi, da iz sebe nisem mogla spraviti ničesar drugega.

»Težki časi so za tabo, Angie,« je rekel. »Zaslužiš si srečo.«

Med prsti sem vrtela kozarec in poskušala ugotoviti, kam meri. Mi je pravkar hotel povedati, da me lahko osreči on? Ob misli na to sem za hipec zadrhtela od veselega pričakovanja, vendar mu nisem povsem verjela. Bil je vse

prevroč in hkrati hladen, preveč zmedeno je govoril. Nikoli ne bi ugotovila, kaj za vraga je mislil, če ga ne bi naravnost vprašala.

»Zakaj misliš, da nisem srečna?«

Komaj vidno je skomignil z rameni. »Razumem, zakaj hodiš z Warnerjem,« je dejal. »Oče je politik. Fant zaposlen pri FBI. Vse se sklada. Smiselno je. Popolna hči v popolni sestavljanji tvojega življenja.«

Otrpnila sem, grlo se mi je zadrnilo in v prsih me je stiskalo. Počutila sem se kot hodeča tarča, ki jo je pravkar nekdo dobil na muho.

»Saj ne, da bi se te kaj tikalo, toda Kevin je čudovit,« sem izdabila, odločena, da mu ne bom pokazala, da je njegov izstrelek zadel cilj.

»Ne,« je rekel Evan. Še vedno sva bila ob kuhinjskem pultu čisto sama, če odštejemo dekleta, ki so hodila polnit pladnje s pijačo. Stopil je še korak bližje in prisegla bi lahko, da sem čutila molekule zraka, ki so se odbijale med nama. »Za koga drugega že morda. Zate pa ne.«

»Kaj pa ti veš?« Trudila sem se zveneti besna. Pa nisem bila niti blizu temu.

»Vem dovolj,« je odvrnil in še zmanjšal razdaljo med nama. »Vem, da potrebuješ moškega, ki bo dovolj močan, da se boš lahko zasidrala ob njem. Moškega, ki bo razumel tvoje potrebe, v postelji in zunaj nje.« Obraz mu je spreletel seksi nasmešek. »Potrebuješ moškega, ki te bo samo pogledal, pa si ga boš poželega. In Angie,« je dejal, »vem tudi, da ta moški ni Kevin Warner.«

Ojoj. Na tilniku sem začutila potne srage. Dihanje in utrip sta se mi pospešila. Čisto preveč sem se zavedala svojega telesa. Dlake na rokah so se mi naježile. Potreba, ne, zahteva med nogami se je okrepila. Bila sem vzburljena, o tem ni bilo nobenega dvoma. In želela sem si Evanove roke na sebi.

Vso voljo sem morala zbrati, da sem našla besede, in še več, da sem si ga upala pogledati v oči. »Kdo pa, če ne Kevin?« sem vprašala, toda eno vprašanje je ostalo neizrečeno – ti?

Za uho mi je popravil pramen las in ob nežnem dotiku njegovih prstov sem se začela kar topiti. »To boš najbrž morala ugotoviti sama.«

štiri

Naslednjo uro sem krožila po hiši, klepetala z gosti in se spominjala Jahna. Vmes sem dvakrat videla Cola in enkrat Tylerja, Evana pa ne, in nisem vedela, ali je to dobro ali slabo. Po eni strani mi je bilo všeč, kako me je gledal. Všeč mi je bilo tisto samozavedanje, ki me je preplavilo ob njegovi prisotnosti. Po drugi strani pa je bil pogovor v kuhinji tako čuden, da bi se Evanu najraje izogibala, dokler v glavi ne bi razčistila, kaj se je sploh zgodilo. Poleg tega si nikakor nisem želela slišati še ene lekcije o Kevinu. Še posebej zato, ker je bilo vse, kar je Evan povedal, čisto res.

Kevin je bil skoraj ves čas ob meni, odkar sem prišla iz kuhinje. S tako vnemo je igral zaščitniškega fanta, da sem imela komaj kakšen trenutek zase. Nazadnje sem morala pobegniti z izgovorom, da grem na stranišče, čeprav sem v resnici želela le nekaj trenutkov zase, da bi lahko zajela sapo.

Namesto da bi se torej namenila v kopalnico, sem raje pohitela na Jahnovo strešno teraso. To je bil moj najljubši kraj v hiši. Do nje so vodile zavite stopnice s severnega dela dnevne sobe. Jahn jo je opremil enako skrbno kot spodnji del, zato je bilo povsod polno udobnih naslanjačev, skritih kotičkov za nemoten pogovor in čudovitega zelenja, zaradi katerega se je človek počutil, kot bi bil v parku ali vsaj najboljšem apartmaju hotela s petimi zvezdicami.

Branje nadaljujte v knjigi *Vroča skrivnost*.

Svet knjige

Branje nas povezuje

Poti do knjige:

- pokličite 01 241 34 11
- kliknite www.svetknjige.si
- obiščite svoj klubski center Sveta knjige

Mladinska knjiga Založba d.d., Slovenska 29, 1000 Ljubljana. ID številka za DDV: SI61753181. Matična številka 5049130. TRR pri NLB d.d. Ljubljana 02922-0013116626. Družba je vpisana v register pri Okrožnem sodišču v Ljubljani, pod številko 1/02643/00, osnovni kapital 5.141.149,22 €. © Mladinska knjiga Založba d.d. Vse materialne avtorske pravice so last Mladinske knjige Založbe d.d.